

**Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS
2013:xx) om läkemedel och läkemedelsanvändning;**

SJVFS 2013:xx

Saknr D 9

Utkom från trycket

beslutade den xx yy 2013.

Statens jordbruksverk föreskriver¹, med stöd av 2 kap 2 § förordningen (2009:1386) om verksamhet inom djurens hälso- och sjukvård, 7 och 9 §§ förordningen (2006:815) om provtagning på djur, m.m. samt 28 § djurskyddsförordningen (1988:539) följande.

1 KAP. GEMENSAMMA BESTÄMMELSER	2
DEFINITIONER	2
GRUNDER FÖR ANVÄNDNING AV LÄKEMEDEL	2
2 KAP. PRINCIPER FÖR VAL AV LÄKEMEDEL	3
ANTIBIOTIKA.....	4
HORMONER	5
HOMEOPATIKA	6
3 KAP. TILLHANDAHÅLLANDE OCH FÖRSKRIVNING AV LÄKEMEDEL	6
ALLMÄNNA BESTÄMMELSER	6
TILLHANDAHÅLLANDE TILL DJURHÄLSOPERSONAL.....	7
TILLHANDAHÅLLANDE TILL DJURVÅRDARE	7
TILLHANDAHÅLLANDE TILL HUSDJURSTEKNIKER.....	7
TILLHANDAHÅLLANDE I SÄRSKILDA FALL.....	8
FÖRSKRIVNING OCH TILLHANDAHÅLLANDE TILL DJURHÅLLARE	8
BEGRÄNSNINGAR I RÄTTEN ATT FÖRSKRIVA OCH TILLHANDAHÅLLA LÄKEMEDEL	9
4 KAP. VILLKORAD LÄKEMEDELSANVÄNDNING	10
ALLMÄNNA BESTÄMMELSER	10
FÖRSKRIVNING VID VILLKORAD LÄKEMEDELSANVÄNDNING.....	10
ANMÄLAN	11
KONTROLL	11

¹ Jfr rådets direktiv 96/22/EG av den 29 april 1996 om förbud mot användning av vissa ämnen med hormonell och tyreostatisk verkan samt av β -agonister vid animalieproduktion och om upphävande av direktiv 81/602/EEG, 88/146/EEG och 88/299/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 3, Celex 31996L0022), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/97/EG (EUT L 318, 28.11.2008, s. 9, Celex 32008L0097), rådets direktiv 96/23/EG av den 29 april 1996 om införande av kontrollåtgärder för vissa ämnen och restsubstanser av dessa i levande djur och produkter framställda därav och om upphävande av direktiv 85/358/EEG och 86/469/EEG samt beslut 89/187/EEG och 91/664/EEG (EGT L 125, 23.5.1996, s. 10, Celex 31996L0023), senast ändrat genom rådets direktiv 2013/20/EU (EUT L 158, 10.6.2013, s.234, Celex 32013L0020) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/82/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för veterinärmedicinska läkemedel (EGT L 311, 28.11.2001, s. 1, Celex 32001L0082) senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets förordning 596/2009 (EUT L 188, 18.7.2009, s. 14, Celex 32009R0596).

5 KAP. LÄKEMEDEL FÖR IMMOBILISERING 12

6 KAP. ÖVRIGA BESTÄMMELSER 12

1 KAP. GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Definitioner

1 § I dessa föreskrifter avses med

besättning: grupp av djur som utgör en epidemiologisk enhet eller som tillhör samma produktionsplatsnummer,

djurhållare: den som äger eller på annat sätt ansvarar för djuren,

djurhälsopersonal: samma betydelse som i lagen (2009:302) om verksamhet inom djurens hälso- och sjukvård,

djurvårdare: en person som är yrkesverksam inom djurens hälso- och sjukvård utan att tillhöra djurhälsopersonalen,

fjäderfä: alla fåglar som yrkesmässigt föds upp eller hålls i fångenskap för produktion av kött eller ägg för konsumtion samt för avelsändamål för sådan produktion,

förskrivningsperiod: perioden från det att villkorad läkemedelsanvändning inleds till dess att den avbryts, dock längst ett år,

hästpass: dokument från vilket en häst kan identifieras, utfärdat i enlighet med bestämmelserna i Kommissionens förordning (EG) nr 504/2008 av den 6 juni 2008 om tillämpning av rådets direktiv 90/426/EEG och 90/427/EEG avseende metoder för identifiering av hästdjur²,

livsmedelsproducerande djur: djur som avlas, föds upp, hålls eller slaktas för livsmedelsproduktion, samt hästar som inte är undantagna från livsmedelskedjan,

läkemedel: samma betydelse som i läkemedelslagen (1992:859),

ordination: en veterinärs beslut om att ett läkemedel ska användas till ett specifikt djur eller djurgrupp inklusive hur läkemedlet ska användas,

tillhandahållande av läkemedel: när en person med förskrivningsrätt ställer läkemedel till förfogande för att användas av en person som inte har förskrivningsrätt för det aktuella preparatet eller den aktuella användningen,

villkorad läkemedelsanvändning: läkemedelsanvändning som, i enlighet med 4 kap, sker efter förskrivning av en veterinär utan att veterinären kliniskt har undersökt djuret eller djuren i anslutning till användningen.

Grunder för användning av läkemedel

2 § Läkemedel ska användas med återhållsamhet och bara då det finns behov av det.

3 § En veterinär får bara förskriva och tillhandahålla läkemedel för behandlingar som har ordinerats av veterinär.

Första stycket gäller inte om

- annat anges i 3 kap 3-6, 8-10 eller 20 §§,
- förskrivning sker för villkorad läkemedelsanvändning i enlighet med 4 kap, eller

² EUT L 149, 7.6.2008, s. 3 (Celex 32008R0504).

- förskrivning sker för immobilisering av djur i enlighet med 5 kap.

4 § Bestämmelser om utlämnande av läkemedel i samband med behandling finns i Läkemedelsverkets föreskrifter (LVFS 2009:13) om förordnande och utlämnande av läkemedel och teknisk sprit.

5 § Bestämmelser om karenstider vid handhavande av livsmedel från djur som behandlats med läkemedel eller vissa bekämpningsmedel som innehåller farmakologiskt aktiva substanser finns i Livsmedelsverkets föreskrifter (LIVSFS 2009:3) om karenstider.

2 KAP. PRINCIPER FÖR VAL AV LÄKEMEDEL

1 § En veterinär ska i första hand ordinera läkemedel som är godkända i Sverige för aktuellt tillstånd hos det djurslag som ska behandlas.

2 § I det fall det inte finns något godkänt veterinärmedicinskt läkemedel enligt 1 § får en veterinär ordinera annat läkemedel för behandling av aktuellt tillstånd. Sådan ordination ska göras enligt 3-7 §§ och bara i undantagsfall, för att undvika att det berörda djuret utsätts för onödigt lidande.

3 § Vid ordination enligt 2 § ska veterinären i första hand välja ett veterinärmedicinskt läkemedel som är godkänt i Sverige för användning på ett annat djurslag eller för ett annat tillstånd hos samma djurslag.

4 § I de fall det vid behandling av aktuellt tillstånd inte finns något läkemedel av det slag som avses i 3 § får veterinären välja ett

1. läkemedel som endast är godkänt att använda på människa under förutsättning att det inte innehåller någon av de substanser som är uppräknade i bilagan till dessa föreskrifter, eller
2. veterinärmedicinskt läkemedel som har godkänts i en annan EU-medlemsstat.

För att ett sådant läkemedel som avses i första stycket punkten 2 ska få ordinerars ska Läkemedelsverket ha beviljat licens för läkemedlet enligt Läkemedelsverkets föreskrifter (LVFS 2008:1) om tillstånd till försäljning av icke godkänt läkemedel (licensföreskrifter).

5 § En veterinär får, trots vad som sägs i 4 § punkten 1, behandla djur med läkemedel som innehåller substanser som förtecknas i bilagan om

1. det finns synnerliga skäl för behandling av det enskilda djuret,
2. prognosen vid behandling är god, och
3. veterinären i det enskilda fallet har tillstånd från Jordbruksverket att göra sådan behandling.

6 § I de fall det inte finns något läkemedel av det slag som avses i 4 § får veterinären välja ett veterinärmedicinskt läkemedel som har beretts för tillfället (ex tempore) av en person som är behörig att göra detta och i enlighet med de villkor som gäller för ett veterinärrecept.

7 § Vid val och dosering av läkemedel ska veterinären beakta följande.

1. Risker för de personer som hanterar läkemedlet.
2. Risk för rester av läkemedel i livsmedel.
3. Risk för biverkningar hos det behandlade djuret.
4. Risk för uppkomst av resistens mot antiparasitära medel och antibiotika.
5. Ekologiska effekter.
6. Risk för andra negativa sidoeffekter.

8 § Ordination av läkemedel till livsmedelsproducerande djur får bara ske under förutsättning att de farmakologiskt aktiva substanserna finns upptagna i tabell 1 i bilagan till förordning (EU) nr 37/2010 av den 22 december 2009 om farmakologiskt aktiva substanser och deras klassificering med avseende på MRL-värden i animaliska livsmedel.³

Hästdjur, som ska användas för livsmedelsproduktion, får även behandlas med läkemedel som finns med på den förteckning över substanser med sex månaders karenstid som finns listade i Kommissionens förordning (EG) nr 1950/2006 av den 13 december 2006 om upprättande av en förteckning över substanser som är väsentliga för behandling av hästdjur, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/82/EG om upprättande av gemenskapsregler för veterinärmedicinska läkemedel⁴. Sådana behandlingar ska antecknas i hästpasset enligt det kontrollsystem som föreskrivs i förordning (EG) nr 504/2008.

9 § Bestämmelserna i 8 § gäller inte vid behandling av häst om det av hästpasset framgår att hästen inte ska användas för livsmedelsproduktion.

10 § Vid tillförsel av läkemedel till livsmedelsproducerande djur som saknar individuell märkning ska det enskilda djuret eller djurgruppen om möjligt ges en tydlig märkning som visar vilket eller vilka djur som har behandlats.

Antibiotika

11 § En veterinär får bara ordinera behandling med antibiotika innehållande kinoloner eller tredje eller fjärde generationens cefalosporiner när mikrobiologisk undersökning och resistensbestämning visar att verksamt alternativ saknas.

Kravet i första stycket gäller inte kinoloner och tredje generationens cefalosporiner vid behandling av

1. sällskapsdjur och häst, om infektionens lokalisation eller sjukdomens art medför att provtagning inte är möjlig och det av vetenskap och beprövad erfarenhet är styrkt att behandling med annat läkemedel är verkningslös.
2. djur som hålls för livsmedelsproduktion, om mikrobiologisk undersökning och resistensbestämning av aktuell infektion har genomförts på djuret eller i djurgruppen under de senaste sex månaderna och resistensbestämning eller vetenskap och beprövad erfarenhet styrker att verksamt alternativ saknas. Mikrobiologisk undersökning ska utföras för att styrka infektionsagens.
3. akuta livshotande tillstånd där det inte är möjligt att avvakta svaret på den mikrobiologiska undersökningen och resistensbestämningen.

³ EUT L 15, 20.1.2010 s. 1 (Celex 32010R0037).

⁴ EUT L 367, 22.12.2006, s. 33 (Celex 32006R1950).

Mikrobiologisk undersökning och resistensbestämning ska göras även om svar inte inväntas innan behandlingen påbörjas enligt stycket 2 punkten 3.

Veterinären ska motivera valet av antibiotika i journalen.

Hormoner

12 § Utöver de fall som anges i 28 § djurskyddsförordningen (1988:539) får hormoner tillföras djur i syfte att förhindra befruktning, framkalla abort, stimulera ägglossning, verka sammandragande på livmoder eller synkronisera brunst.

13 § Vid behandling av nötkreatur, grisar, får, getter, hovdjur, fjäderfä, kaniner och hägnat vilt, samt vid behandling av fisk och skaldjur som föds upp för att användas till livsmedel, gäller villkoren i 14-18 och 20 §§.

14 § Det är, med de undantag som anges i 15-18 §§, förbjudet att tillföra djur

- de substanser som är förbjudna enligt tabell 2 i bilagan till förordning (EU) nr 37/2010
- tyreostatika,
- trenbolon,
- zeranol,
- stilbener, stilbenderivat, deras salter och estrar,
- ämnen med östrogen, androgen eller gestagen effekt,
- allyltrenbolon, samt
- β -receptorstimulerande substanser.

15 § En veterinär får tillföra djur progesteron eller dess derivat vid behandling av fertilitetsstörningar. Tillförseln får endast ske genom injektion förutom vid behandling av äggstocksruddningar där läkemedlet även får tillföras i form av vaginalinlägg, men inte i form av implantat.

Första stycket gäller inte för läkemedel med depåeffekt eller med en karenstid som överstiger 15 dygn. Det gäller heller inte för djur som föds upp och hålls för slakt eller för uttjänta avelsdjur.

16 § En veterinär får tillföra djur läkemedel med östrogen eller gestagen effekt vid brunstsynkronisering samt vid förberedande av donatorer och recipienter vid embryotransfer. Östradiol 17- β och dess esterliknande derivat får dock inte tillföras vid sådan behandling.

Första stycket gäller inte för läkemedel med depåeffekt eller en karenstid som överstiger 15 dygn. Det gäller heller inte för djur som föds upp och hålls för slakt eller för uttjänta avelsdjur.

17 § Allyltrenbolon får användas för fertilitetsbehandling av hästar som inte är avsedda för livsmedelsproduktion. Tillförseln får endast ske via munnen. Behandlingen sker på veterinärens ansvar.

18 § β -receptorstimulerande substanser får användas för att behandla andningssvårigheter, strålbenshälta och fång hos hästar samt för att motverka livmoderkontraktioner hos ston och kor i samband med förlossning. Läkemedel som kan användas för att motverka livmoderkontraktioner får inte lämnas kvar hos

djurhållaren. Injektion av β -receptorstimulerande substanser för att motverka livmoderkontraktioner hos kor ska utföras av en veterinär.

Första stycket gäller inte för hästar som avsedda för livsmedelsproduktion och inte för läkemedel med en karenstid som överstiger 28 dygn.

19 § Om sport- och avelshästar som har behandlats med allyltrenbolon eller β -receptorstimulerande läkemedel ska överlåtas före karenstidens utgång, ska en veterinär utfärda ett intyg som följer djuren. Intyget ska innehålla följande uppgifter

1. djurägarens namn och adress,
2. behandlat djurslag och djurets identitet,
3. läkemedel, dosering och behandlingssätt,
4. injektionsställe (i förekommande fall),
5. tidpunkt (datum och klockslag) för sista behandling, samt
6. karenstid för köttvara.

20 § Vid behandling enligt 15-19 §§ får bara sådana läkemedel användas som har godkänts för försäljning eller för vilka tillstånd till försäljning har lämnats i enlighet med 5 § tredje stycket läkemedelslagen (1992:859).

21 § Djur som har behandlats i enlighet med 15-18 eller 20 §§ får, med det undantag som anges i 19 §, inte överlåtas före karenstidens utgång.

Homeopatika

22 § Djur som inte ska användas för livsmedelsproduktion får behandlas med homeopatika under en veterinärs ansvar.

Livsmedelsproducerande djur får behandlas med homeopatika vars aktiva beståndsdelar finns upptagna i tabell 1 i bilagan till förordning (EU) nr 37/2010 och under en veterinärs ansvar.

Veterinärens ansvar enligt första och andra stycket är begränsat till att på de uppgifter som följer av 7 kap 15 § i Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2013:xx) om operativa ingrepp samt skyldigheter för djurhållare och för personal inom djurens hälso- och sjukvård, göra en bedömning om andra åtgärder behöver vidtas för att tillgodose djurskydds- eller smittskyddsaspekter och bara då djurhållaren har tagit kontakt med veterinären. När det gäller livsmedelsproducerande djur, ska veterinären även kontrollera att de aktiva beståndsdelarna i homeopatikan finns med i den bilaga som nämns i andra stycket.

3 KAP. TILLHANDAHÅLLANDE OCH FÖRSKRIVNING AV LÄKEMEDEL

Allmänna bestämmelser

1 § En veterinär får bara tillhandahålla och förskriva läkemedel i sådana situationer och till sådana personer som avses i detta kapitel eller i kapitel 4 eller 5.

2 § När läkemedel tillhandahålls enligt 7, 8, 9 eller 10 §§ ska det finnas skriftlig dokumentation där det framgår

1. vilka läkemedel som tillhandahålls,
2. vilken utbildning personalen har, samt

3. noggranna instruktioner för läkemedelsanvändningen.
Dokumentationen ska kunna visas upp för tillsynsmyndighet.

Tillhandahållande till djurhälsopersonal

3 § En veterinär får, om inte annat anges 4-6 §§, tillhandahålla läkemedel till djursjukskötare och godkänd legitimerad sjuksköterska för behandling som har ordinerats av en veterinär.

4 § En veterinär får, utan föregående ordination, tillhandahålla vaccin mot

- kattens parvovirus,
- kattsnuva,
- valpsjuka,
- smittsam leverinflammation hos hund (HCC),
- hundens parvovirus, samt
- kennelhosta hos hund

till djursjukskötare och godkänd legitimerad sjuksköterska utan föregående undersökning av djuret.

5 § En veterinär får tillhandahålla läkemedel för avlivning av djur till djursjukskötare och godkänd legitimerad sjuksköterska utan föregående ordination.

6 § En veterinär får tillhandahålla läkemedel för lokal bedövning till godkänd legitimerad tandläkare utan föregående ordination.

Tillhandahållande till djurvårdare

7 § En veterinär får tillhandahålla läkemedel till djurvårdare för behandling som har ordinerats av en veterinär.

Första stycket gäller inte vaccin, narkotikaklassade läkemedel, läkemedel för allmän bedövning och läkemedel för lokal bedövning genom injektion.

Läkemedel för injektion får bara tillhandahållas till djurvårdare om förutsättningarna i 4 kap 8, 10 eller 11 §§ Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2013:xx) om operativa ingrepp och skyldigheter för djurhållare och för personal inom djurens hälso- och sjukvård är uppfyllda.

Tillhandahållande till husdjurstekniker

8 § En veterinär som är verksam inom en regional organisation enligt Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2004:41) om seminverksamhet med nötkreatur, får utan föregående ordination tillhandahålla läkemedel för vaccination mot ringorm och läkemedel för lokalbedövning och smärtlindring till personal inom organisationen.

Första stycket gäller under förutsättning att personalen har utbildning i enlighet med 5 § nämnda föreskrifter. Läkemedel får bara tillhandahållas om förutsättningarna i 4 kap 15 eller 16 §§ Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2013:xx) om operativa ingrepp och skyldigheter för djurhållare och för personal inom djurens hälso- och sjukvård är uppfyllda.

Den tillhandahållande veterinären ansvarar för att djurhållaren får skriftlig information motsvarande ett behandlingsbevis.

Tillhandahållande i särskilda fall

9 § En veterinär får utan föregående ordination tillhandahålla vaccin för användning till nötkreatur, får och get, till person som ska genomföra sådan vaccination som avses i 9 kap 1 § andra stycket i Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2002:98) om förebyggande och bekämpning av epizootiska sjukdomar. Tillhandahållande får bara ske om förutsättningarna i 4 kap 18 § Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2013:xx) om operativa ingrepp samt skyldigheter för djurhållare och för personal inom djurens hälso- och sjukvård är uppfyllda.

10 § En veterinär anställd inom försvarsmakten får utan föregående undersökning tillhandahålla läkemedel för användning till tjänstehundar inom Försvarsmakten eller Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, då de befinner sig i utlandstjänst. Tillhandahållande får bara göras till legitimerad sjuksköterska eller legitimerad läkare som med godkänt resultat har gått en grundkurs i läkemedelshantering som Jordbruksverket har godkänt.

Förskrivning och tillhandahållande till djurhållare

11 § En veterinär får, med de begränsningar som följer av 12 § och om inte annat anges i 18-20 §§, förskriva och tillhandahålla läkemedel till djurhållare för behandling som har ordinerats av en veterinär.

En veterinär får bara förskriva eller tillhandahålla läkemedel till djurhållare med en annan veterinärs ordination som grund om veterinären har god kunskap om underlaget för ordinationen.

12 § Förskrivning eller tillhandahållande till djurhållare får endast ske för behandlingar som ska ske inom fyra veckor från undersökningstillfället, om inte annat följer av 13-15 §§.

13 § Begränsningen i 12 § gäller inte vid behandling av sjukdomar eller andra tillstånd som kräver långvarig kontinuerlig behandling hos djur som hålls eller föds upp för sällskap och hobby.

14 § Begränsningen i 12 § gäller inte förskrivning eller tillhandahållande för att förebygga eller behandla akut förgiftning under förutsättning att det

1. avser tjänstehund hos polisen, tullverket, kriminalvården eller försvarsmakten,
2. endast omfattar läkemedel avsedda att framkalla kräkning eller motverka förgiftningssymtom orsakade av narkotiska läkemedel, samt
3. sker för ett behandlingstillfälle.

Djurhållaren ska rapportera läkemedelsanvändning enligt ovan till förskrivande veterinär.

15 § Vid sjukdomen coccidios hos gris får en veterinär förskriva läkemedel för en beräknad förbrukning av högst åtta veckor.

16 § Vid ordination av läkemedelsbehandling av ett djur ska veterinären till djurhållaren

1. lämna noggranna skriftliga instruktioner om läkemedlets användning,

2. ge anvisningar om omhändertagande av överblivna läkemedel, förpackningar, sprutor och kanyler, samt
3. informera om att djurhållaren bör rapportera misstanke om läkemedelsbiverkning till veterinären.

17 § Vid tillhandahållande av läkemedel till djurhållare ska veterinären märka läkemedelsförpackningen med djurets eller djurgruppens identitet.

Begränsningar i rätten att förskriva och tillhandahålla läkemedel

18 § En veterinär får, om inte annat följer av 5 kap, bara förskriva eller tillhandahålla läkemedel med sederande effekt till ett bestämt djur. Förskrivningen eller tillhandahållandet får inte avse preparat för injektion eller inhalation.

19 § En veterinär får bara förskriva och tillhandahålla vaccin som har tillverkats för det enskilda djuret (autogena vaccin), om inte annat anges i 20 §.

20 § En veterinär får, utan föregående undersökning av djur eller djurgrupp, förskriva

1. *vitamin-, mineral- eller antiparasitära läkemedel som inte är avsedda för injektion* om veterinären väl känner till djurhållningen och bedömer att läkemedlen kommer att handhas på ett godtagbart sätt,
2. *antiparasitära läkemedel till häst som inte är avsedda för injektion* om veterinären har förhört sig om djurhållningen och har analysresultat från träckprovtagning för parasiter som underlag för bedömningen,
3. *antiparasitära medel till ren som är avsedda för injektion* om veterinären väl känner till djurhållningen och bedömer att läkemedlen kommer att handhas på ett godtagbart sätt,
4. *vaccin, läkemedel för immunologisk kastrering och antiparasitära injektionsläkemedel till gris* om det finns en behandlingsplan för besättningen och veterinären har god kännedom om djurhållningen,
5. *lokalbedövningsmedel för bedövning i samband med kastrering av hangris yngre än sju veckor*, under förutsättning att personen som ska använda preparatet uppfyller kraven i 5 kap 5 § Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2013:xx) om operativa ingrepp samt skyldigheter för djurhållare och för personal inom djurens hälso- och sjukvård. Undantaget gäller under förutsättning att veterinären väl känner till djurhållningen och bedömer att läkemedlen kommer att handhas på ett godtagbart sätt,
6. *selen/e-vitamin för injektion till gris, får och nötkreatur* om veterinären väl känner till djurhållningen och bedömer att läkemedlen kommer att handhas på ett godtagbart sätt,
7. *läkemedel avsett för vaccination mot ringorm åt kalvar*,
8. *läkemedel för vaccination mot kalvdiarré* för immunisering av dräktiga kor/kvigor om veterinären väl känner till djurhållningen och bedömer att läkemedlen kommer att handhas på ett godtagbart sätt,
9. *vaccin mot frasbrand till nötkreatur* i område där frasbrand förekommer endemiskt om veterinären har god kännedom om besättningen,

10. *läkemedel avsett för vaccination mot mastitpatogener* om veterinären har god kännedom om det bakteriologiska juverhälsoläget i besättningen och besättningen deltar i ett strategiskt juverhälsoarbete,
11. *antibiotikaläkemedel för lokal användning i juver* inför sinläggning av kor, om veterinären har kännedom om det enskilda djuret och det bakteriologiska juverhälsoläget i besättningen och besättningen deltar i ett strategiskt juverhälsoarbete,
12. *vaccin till får, get, pälsdjur, fjäderfä samt tamhöns, fasaner, raphöns och påfåglar som hålls i hobbyverksamhet för uppvisning, utställning, tävling, uppfödning eller försäljning,*
13. *vaccin till duvor som deltar i tävlingar och utställningar* när de vaccineras mot epizootiska sjukdomar enligt särskilt beslut av Jordbruksverket,
14. *vacciner, bedövnings- och desinfektionsmedel till odlad fisk, prydnadsfisk och sällskapsfisk,*
15. *perorala antikonceptionella läkemedel (p-piller) till katt* efter samråd med djurhållare om kontraindikationer och biverkningsrisker.

4 KAP. VILLKORAD LÄKEMEDELSANVÄNDNING

Allmänna bestämmelser

1 § Villkorad läkemedelsanvändning får bara ske efter sjukdomsutredning på plats och om veterinären bedömer att det är lämpligt.

2 § Läkemedel för villkorad läkemedelsanvändning får bara förskrivas för att användas av person som har gått kurs i läkemedelsanvändning för de djurslag som behandlingen avser. Kurs i läkemedelsanvändning ska ge ändamålsenliga kunskaper och följa en kursplan som Jordbruksverket har godkänt.

Förskrivning vid villkorad läkemedelsanvändning

3 § En veterinär får förskriva läkemedel för villkorad läkemedelsanvändning under förutsättning att förskrivningen avser

1. nötkreatur som bara hålls för produktion av kött,
2. gris,
3. får, get, fjäderfä, ren eller pälsdjur som hålls för produktion av kött, ägg, ull, skinn eller päls, eller
4. odlad fisk.

4 § En veterinär får bara förskriva läkemedel för villkorad läkemedelsanvändning till en djurhållare under förutsättning att

1. veterinären väl känner till djurhållningen i besättningen,
2. djurhälsa och djurskydd i besättningen är sådant att det är lämpligt med villkorad läkemedelsanvändning,
3. förskrivningen bara omfattar de läkemedel som är nödvändiga för att behandla de symptom eller sjukdomsproblem och de djur eller djurgrupper som det finns instruktioner för enligt 5 §, samt
4. förskrivningen sker för en beräknad förbrukning av högst åtta veckor.

5 § När en förskrivningsperiod inleds ska veterinären specificera de symtom, åtgärder och läkemedel som den villkorade läkemedelsanvändningen avser samt upprätta noggranna skriftliga instruktioner om användning och hantering av läkemedlen. Om förskrivningen avser djurslaget gris ska veterinären till instruktionen bifoga en djurskyddsdeklaration som bekräftar att förutsättningarna i 4 § punkt 2 är uppfyllda. Deklarationen ska innehålla de uppgifter som fastställs i särskilt beslut av Jordbruksverket.

Anmälan

6 § När en förskrivningsperiod inleds ska veterinären snarast skicka en anmälan om detta till länsstyrelsen i det län besättningen finns. Anmälan ska därefter skickas årligen i samband med att veterinären omprövar den villkorade läkemedelsanvändningen.

Anmälan ska innehålla uppgifter om

1. namn, adress, fastighetsbeteckning och eventuellt produktionsplatsnummer,
2. djurslag,
3. tidsperiod under vilken villkorad läkemedelsanvändning beviljats,
4. förskrivna läkemedel,
5. vilka personer som är ansvariga för behandlingarna i besättningen,
6. vilken utbildning enligt 2 § de personer som avses i punkten 5 har, samt
7. kopia av instruktioner, inklusive eventuella bilagor, som veterinären lämnat för läkemedelsanvändningen.

Kontroll

7 § Veterinären ska besöka besättningen minst var femte vecka för kontroll. Tidsintervallet får utökas till ett besök minst var åttonde vecka för besättningar där läkemedelsanvändningen är ringa. För grisbesättningar gäller dessutom att det ska bedrivas strikt omgångsuppfödning för att intervallet ska få utökas. I renbesättningar får tidsintervallet utökas till en gång per år.

8 § Veterinären ska vid varje besök enligt 7 § försäkra sig om att de grundläggande förutsättningarna för förskrivningen enligt 4 § är uppfyllda. Veterinären ska också kontrollera att uppgifter i djurhållarens journalföring är korrekta och i stämmer överens med de instruktioner som veterinären har lämnat och den förskrivning som har gjorts. Kontrollen ska dokumenteras i veterinärens egen journal och i deklARATIONEN enligt 5 §.

9 § Veterinären ska omedelbart upphöra med förskrivning av läkemedel för villkorad läkemedelsanvändning om utfärdade instruktioner inte följs eller om djurskyddet inte är godtagbart.

10 § Veterinären ska anmäla till länsstyrelsen om den villkorade läkemedelsanvändningen upphör.

5 KAP. LÄKEMEDEL FÖR IMMOBILISERING

1 § För att få förskriva eller tillhandahålla läkemedel för immobilisering ska veterinären med godkänt resultat ha gått en kurs i immobilisering som Jordbruksverket har godkänt.

2 § En veterinär får bara förskriva eller tillhandahålla läkemedel för immobilisering till person som har gått en kurs i immobilisering som Jordbruksverket har godkänt.

3 § En veterinär får bara förskriva eller tillhandahålla av läkemedel för immobilisering av vilt

1. till person som uppfyller kraven i 2 § och som har avlagt jägarexamen för kulgevär avsedda för patroner i klass 1, och
2. under förutsättning att jakten ska bedrivas i enlighet med de krav som ställs i 21 § tredje stycket Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2002:18) om jakt och statens vilt.

4 § Endast en veterinär som efter ansökan har fått tillstånd hos Jordbruksverket får förskriva eller tillhandahålla läkemedel för immobilisering av tamdjur.

Förskrivning och tillhandahållande enligt första stycket får bara ske till person som uppfyller kraven i 2 §.

5 § Förskrivning enligt 3 eller 4 §§ får bara avse användning till djur som inte är sjuka, skadade eller i övrigt stressade om inte en veterinär är närvarande eller det finns särskilda skäl.

6 § Läkemedel för immobilisering som innehåller etorfin får bara tillhandahållas och användas om tillhandahållande veterinär är närvarande under hela den tid läkemedlet hanteras och kan agera om komplikationer uppstår.

7 § En veterinär ska vid förskrivning eller tillhandahållande av läkemedel enligt 3 eller 4 §§ ge instruktioner till den som utför immobiliseringen om att denne ska skicka en rapport till den förskrivande veterinären efter varje immobilisering. Rapporten ska innehålla uppgifter som tydligt beskriver motiv till immobilisering, händelseförlopp, läkemedelsdosering, hantering av överblivna läkemedel, samt namn på veterinären i de fall en veterinär har varit närvarande vid immobiliseringen. Veterinären ska spara rapporten i minst fem år för att kunna visas upp vid tillsyn.

6 KAP. ÖVRIGA BESTÄMMELSER

1 § Om det finns särskilda skäl kan Jordbruksverket medge undantag från bestämmelserna i dessa föreskrifter.

Denna författning⁵ träder i kraft den X Y 2013, då verkets föreskrifter (SJVFS 2009:84) om läkemedel och läkemedelsanvändning upphör att gälla.

LEIF DENNEBERG

Lotta Ternström - Hofverberg
(Enheten för foder och hälsa)

⁵ SJVFS 2013:xx.

Bilaga

Förteckning över substanser som, då de ingår i preparat som endast är godkänt för humant bruk, inte är tillåtna att förskriva för behandling av djur

aztreonam

ceftaroline

daptomycin

doripenem

ertapenem

etambutol

imipenem

isoniacid

linezolid

meropenem

mupirocin

rifabutin,

rifampicin (begränsningen gäller inte för behandling av hästar med infektion orsakad av *Rhodococcus equi*)

teikoplanin

tigecyklin

vankomycin